

Sygn. akt IV CNP 26/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt XII Ga [...]
w sprawie z powództwa Funduszu Gwarantowanych Świadczeń
Pracowniczych z siedzibą w W.
przeciwko A. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2018 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie wyrządzona została szkoda.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ocena "niezgodności z prawem" orzeczenia musi być dokonywana przy uwzględnieniu stanowiącej istotę władzy sędziowskiej swobody orzekania w dziedzinie ustalania faktów i wykładni stosowanego prawa. Wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być skuteczna tylko wtedy, gdy wskazane w niej naruszenie prawa ma charakter kwalifikowany i elementarny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 5/13, „Monitor Prawa Pracy” 2014, nr 5, s. 255-256). Należy podkreślić, że traktowanie jako niezgodnego z prawem w rozumieniu art. 424⁴ k.p.c. każdego orzeczenia sądowego, ocenionego jako wadliwe, niosłoby zagrożenia dla porządku prawnego, stabilności obrotu prawnego, swobody sądu w stosowaniu prawa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., I BP 3/11, nie publ.).

W ocenie Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy nie dokonał wykładni przepisów prawa materialnego przypisywanej mu w skardze, a zarzuty przedstawione przez skarżącego zostały oparte na założeniach odmiennych od dokonanych w sprawie ustaleń, zgodnie z którymi wierzyciel mógłby się zaspokoić z majątku spółki A. lub zgłosić roszczenie w stosunku do masy upadłości, gdyby wniosek o upadłość został zgłoszony wcześniej. Twierdzenia skarżącego o dokonaniu przez Sąd Okręgowy w G. błędnej wykładni art. 299 k.s.h. są bezzasadne.

Sąd Najwyższy nie dopatrywał się naruszenia prawa przez ten Sąd, które miałoby charakter kwalifikowany, elementarny we wskazanym wyżej rozumieniu.

Powyższe przyczyny, widoczne *prima facie* dla przeciętnego prawnika, prowadzą do uznania, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 grudnia 2015 r. jest oczywiście bezzasadna, co skutkuje koniecznością odmowy przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.